

Thương Thầm

Sao Khuê

Tôi thương thầm chàng ngay lần đầu nhìn thấy dáng cao cao người thanh thanh, mặt lạnh tanh... và người đó hình như còn không nhìn thấy một người con gái cũng được nhiều người theo đuổi là tôi. Tuy không đẹp đến nỗi chim bay cá lội, tôi cũng có nét đẹp “trung bình +” thêm chút duyên dáng khi phơi bày hàm răng ngà ngọc và chềnh ỏi, trông tôi ngây thơ vô số tội làm sao, khi mở cặp mắt to, thô lỗ nhìn người. Ấy vậy mà thấy tôi lần đầu, lần sau, lần sau nữa chàng, hình như vẫn mắt cườm hay hư mắt mà không hề thấy cái tôi sừng sững... Hừ!

Những ngày sau thì con ngựa bị đóng hàm và che mắt, đã nhìn thấy tôi nhưng vẫn chỉ làm lui đi, ngó thẳng về phía trước không nhìn ngang, ngó dọc và cũng không nhột nhột sau gáy khi bị người khác chiếu tướng từ đằng sau. Anh không biết hay giả vờ không biết, tính của em tha thiết đến thế nào, tình của em trong sáng tựa trăng sao, không vẩn đục như ngân hà rực rỡ. Tình của em đã và vẫn là mãi mãi, vẫn ngây thơ trong sáng thuở ban đầu. Ôi tình yêu của một thuở nhiệm mầu, đón em vào vùng trời thơ mộng ảo. Hay là ...hay là chàng đã có người yêu nên trong mắt chàng không còn ai khác? Ngẫm nghĩ thấy rằng mình có lý nên tôi lập tức cài sổ de không thèm nghĩ ngợi thêm cho một cái đầu, nhức con tim.

Đã nói là số tử của tôi có số đào hoa nên ngay cả người có vợ cũng theo đến tận nhà. Nhảm thật. Dĩ nhiên là sau đó thì bà vợ đến thăm khiến bố mẹ tôi cuống quýt, mặc cho tôi hăm, tôi hứ cứ bung tôi vào địa ngục.

*Nghe tin chàng vội đến tìm
La tôi một mách:
Sao lại im lìm sang ngang?
...*

*Phản tôi duyên kiếp phũ phàng
Phản chàng lặn đạn, vội vàng phòng không
Thời gian trôi vẫn nhịp nhàng
Chúng tôi vẫn cứ hai hàng song song*

*Nhưng tôi ám ức càn hông
Mắc gì dám mắng? hay lòng tơ vương?...*

Dám lắm à. Dám chàng cũng thương thầm tôi. Người ta thường nói
*dơ tay mà ngắt cọng ngò,
thương thì muốn chết giả đồ ngớ lơ.*

Phản tôi, thất tình tôi làm thơ:

*Từ khi chạm mắt người thương,
đêm thao thức đợi ngày vương vấn chờ.
Giữa đường gặp gỡ làm ngơ
để cho ai vẫn thản thờ đáng mai.
Nửa đêm dạo bước sân ngoài,
dạ hương thoang thoảng gọi hoài người thương...*

*Thế rồi đôi ngả đôi đường,
xa xôi mong gặp nhớ thương ngổ lờ.
Nhưng rồi biệt người ơi,
bóng chim tăm cá cả đời xa nhau...*

... Hình như người chẳng yêu tôi, cho nên người vẫn xa xôi hững hờ. Mặc cho sông đợi núi chờ, Mây tha phương vẫn còn chưa mở lời. Vẩn vương chỉ có một thời, mà sao Tô Thị muôn đời đứng trông. Chùa Tương

ai giống hồi chuông, mà người hóa đá vẫn mong người về... Còn tôi từ thuở đam mê, lòng còn vương vấn lời thề chưa trao... Gửi tình lên mãi trăng sao, nhờ mây đưa đến chốn nào cố nhân...

...

Mặc cho tôi nhớ:

*Nhớ sao nhớ mãi nhớ cả ngày,
ra nhớ vào trông đến ngất ngây,
canh tàn đêm lụn càng thêm nhớ,
trời rạng trăng lên nhớ vẫn đầy.*

Thời gian vẫn chậm rì bay vùn vụt, thoát cái sắp hết một đời.
Tôi vẫn ôm nỗi thắc mắc “anh có thương thầm em không ?”

Thế rồi “có câu muối mặn gừng cay, nhớ thương sao cũng có ngày gặp nhau”...
Chàng lặn lội băng mây lướt gió như Tôn ngộ Không, vì chàng không ngộ được chữ Không, mà đi thăm tôi.

Ngày gặp nhau tôi không còn sợ bị ế chồng nên không còn “yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu” mà ba gai như các bạn đang thấy đây:

- Ông cho tui hỏi một câu: Hồi đó, khi tôi sắp về nhà chồng, mắc mớ gì ông tìm tôi và la tôi ? Bộ hồi đó...

Ừ, hồi đó tui cũng thương thầm người ta. Nhưng may phước, người ta đi lấy chồng, nếu không tôi thành chồng bà chằn. Hãi quá!

... Hôm nay, một vài cây phong vừa đổi màu, gió vừa hơi se lạnh tôi chợt nhớ mùa thu năm xưa có người đến thăm:

*Em may mắn có chút tình lãng mạn
Em đem theo, hành trang với cuộc đời
Lâu lâu lại dở, ngó chơi
Lại cười tủm tỉm, ai ơi, nhớ người...*

Sao Khuê 9-2025